

การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเล่นกลางแจ้งของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน

ผู้วิจัย

นางสาวสุรดาพิณ เรืองพานิช

รหัส ๕๗๑๐๘๔๑๓๒๑๑๕๙

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

รายวิชา การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ ๒

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต (ศูนย์สุพรรณบุรี)

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑

การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวสุรดาพิณ เรืองพานิช

รหัส ๕๗๑๐๘๔๑๓๒๑๑๕๙

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

รายวิชา การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ ๒

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต (ศูนย์สุพรรณบุรี)

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑

หัวข้องานวิจัย	การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน
ผู้วิจัย	นางสาวสุรดาพิณ เรืองพานิช รหัสนักศึกษา ๕๗๑๐๘๑๓๒๑๑๕๙
ปีการวิจัย	๒๕๖๒
ที่ปรึกษา	อาจารย์ นางเยาว์ นุชนาด และ ผศ. ดร. สุนทร เทียนงาม

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน โดยใช้แบบสังเกต และการนำเสนอการเล่านิทานหน้าชั้นเรียนของเด็กปฐมวัย กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ คือ เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๒ ที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ตำบลทองหลาง อำเภอห้วยคต จังหวัดอุทัยธานี ๖๑๑๗๐ จำนวน ๘ คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การหาค่าร้อยละ การหาค่าเฉลี่ย ของการวิจัยการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน พบว่า เด็กกลุ่มเป้าหมายจำนวน ๘ คน มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกดังนี้

๑. พฤติกรรมการกล้าแสดงออกมากขึ้นคิดเป็นร้อยละดังนี้ สัปดาห์ที่ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๙.๖๘ สัปดาห์ที่ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๕๖ และสัปดาห์ที่ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๘๙.๐๖

๒. พฤติกรรมการกล้าแสดงออกมากขึ้นมีค่าเฉลี่ยดังนี้ สัปดาห์ที่ ๑ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๕.๘๗ สัปดาห์ที่ ๒ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒๖.๖๒ และสัปดาห์ที่ ๓ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓๕.๖๒

จากผลการสังเกตการจัดการเรียนการสอนโดยให้เด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน และมีการเสริมแรงโดยครูและเพื่อนๆ คอยให้กำลังใจ มีคำชมเชยในการทำกิจกรรมทำให้เด็กกล้าแสดงออกมากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผศ.ดร.สุนทร เทียนงาม และอาจารย์นงเยาว์ นุชนารถ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาและแนะนำ นางสาวพลอย ชำนินา ครูพี่เลี้ยง ได้กรุณาตรวจสอบแก้ไขงานวิจัยอย่างละเอียดทุกขั้นตอน ให้กำลังใจ ห่วงใยเอื้ออาทรตลอดมาเป็นแรงบันดาลใจ ทำให้ผู้วิจัยมีความมานะพยายาม จนกระทั่งงานวิจัยฉบับนี้สมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ และคณาจารย์ภาควิชาการศึกษาปฐมวัยทุกท่าน ที่อบรมดูแลประสิทธิ์ประสาทความรู้วิทยาการต่างๆ และให้คำปรึกษาด้วยความรักความเมตตา ตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ กรรมการส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์การบริหารส่วนตำบล ทองหลางที่ให้ทุนในการศึกษาในครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ที่พึงเกิดจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้ที่มีพระคุณทุกท่าน ที่ช่วยให้การวิจัยครั้งนี้ประสบผลสำเร็จ

นางสาวสุรดาพิณ เรืองพานิช

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑ บทนำ	๑
๑.๑ หลักการและเหตุผล.....	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	๑
๑.๓ ขอบเขตของการวิจัย.....	๑
๑.๔ คำนียามศัพท์เฉพาะ.....	๒
๑.๕ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๒
๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๓
๒.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน.....	๓
๒.๒ เอกสารที่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน.....	๕
๒.๓ เอกสารที่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัย.....	๙
๒.๔ เอกสารที่งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๑๑
๓ วิธีดำเนินการวิจัย	๑๒
๓.๑ กลุ่มเป้าหมาย.....	๑๒
๓.๒ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	๑๒
๓.๓ การพัฒนาและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ.....	๑๒
๓.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๑๓
๓.๔ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	๑๓
๔ ผลการวิจัย	๑๕
๕ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	๑๗
๕.๑ สรุปผลการวิจัย.....	๑๘
๕.๒ อภิปรายผล.....	๑๘
๕.๓ ข้อเสนอแนะ.....	๑๘
บรรณานุกรม	๑๙
ภาคผนวก	๒๑
ภาคผนวก ก.....	๒๒
- คู่มือการจัดกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน.....	๒๓
- แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย.....	๒๗
ภาคผนวก ข.....	๒๙
- ภาพการจัดกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน.....	๓๐
ภาคผนวก ค.....	๓๑
- ตัวอย่างผลการสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย.....	๓๒
ประวัติย่อผู้วิจัย	๓๘

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
๑ ตารางการจัดกิจกรรมเล่นิทานหน้าชั้นเรียน.....	๑๓
๒ ตารางแสดงคะแนนพฤติกรรมกรกล้าแสดงออก ๓ สัปดาห์.....	๑๕

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

๑	ร้อยละของพฤติกรรมกรรกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยฯ.....	๑๖
๓	ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยฯ.....	๑๖

บทที่ ๑ บทนำ

๑.๑ หลักการและเหตุผล

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มุ่งพัฒนาเด็กทุกคนให้ได้รับการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา อย่างมีคุณภาพและต่อเนื่อง ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความสุขและเหมาะสมตามวัย มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นคนดี มีวินัย และสำนึกความเป็นไทย โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา พ่อแม่ ครอบครัวยุ ชุมชนและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กตามมาตรฐานคุณลักษณะอันพึงประสงค์

การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย เป็นการจัดการศึกษาในลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษา มุ่งให้เด็กมีพัฒนาการตามวัยเต็มตามศักยภาพ และมีความพร้อมในการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กทุกด้านไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนด ประกอบด้วย ประสบการณ์สำคัญ และสาระการเรียนรู้ สถานศึกษาที่เปิดสอนระดับปฐมวัยแต่ละแห่งต้องมีหลักสูตรสถานศึกษามีการวางแผนหรือกำหนดแนวทางการจัดการศึกษา เพื่อส่งเสริมให้เด็กบรรลุมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ผู้สอนปฐมวัยหรือผู้ที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก เน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการผ่านการเล่น เด็กได้รับประสบการณ์ตรงจากการเล่นโดยยึดหลักจิตวิทยาและธรรมชาติของเด็ก ใช้เทคนิควิธีการบูรณาการสาระความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่ต้องการให้เกิดกับเด็กด้วยการเล่นให้เข้าด้วยกัน ทำให้เด็กได้เล่น แสดงออก ได้ร้องเพลง เด็กรู้สึกสนุกสนาน อยากเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำ เน้นการปฏิบัติด้วยการแสดงออกโดยการเล่นภายใต้การดูแลช่วยเหลือของครู

จากการสังเกตพฤติกรรมของเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย อายุ ๓-๔ ปี ขณะทำกิจกรรมการเล่นิทานโดยให้เด็กๆ ออกมาเล่นิทานที่ได้ฟังจากครูผู้สอนพบว่า เด็กๆ ไม่กล้าออกมาเล่า นิทานให้เพื่อนๆ ฟังหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิธีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน

๑.๒ วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อส่งเสริมความมั่นใจในตนเองและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
๒. เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกที่ดีขึ้นของเด็กปฐมวัย

๑.๓ ขอบเขตของการวิจัย

๑. ขอบเขตกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย คือ เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง ๓-๔ ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ตำบลทองหลาง อำเภอห้วยคต จังหวัดอุทัยธานี จำนวน ๘ คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

๒. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรในการวิจัยประกอบด้วย

๒.๑ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ พฤติกรรมของเด็กปฐมวัย

๒.๒ ตัวแปรตาม ได้แก่ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

๓. เนื้อหา

การวิจัยนี้ดำเนินการในหน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาสัตว์โลก สารที่ควรรู้เรื่องราวเกี่ยวกับธรรมชาติรอบตัว เนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัย คือ นิทานประกอบภาพที่มีเนื้อหาเป็นรูปภาพประกอบคำบรรยาย จำนวน ๓ เรื่อง ดังนี้

เรื่องที่ ๑ หมากับเงา

เรื่องที่ ๒ กระจต่ายกับเต่า

เรื่องที่ ๓ อี้อ่างกับวัว

ใช้เวลาทำการทดลอง ๓ สัปดาห์ๆ ละ ๑ ครั้งๆ ๑ เรื่อง เฉพาะวันศุกร์ รวมเวลาทดลองทั้งสิ้น ๓ ครั้ง ตั้งแต่วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๒ ถึง วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๒

๑.๔ คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง ๓-๕ ปี ที่กำลังเรียนอยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑

พฤติกรรม หมายถึง กิริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกริยาอาการต่างๆ ที่สังเกตได้ เช่น การพูด การเดิน การแสดงออกทางสีหน้า เป็นต้น

พฤติกรรมการกล้าแสดงออก หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกด้านการพูด การเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจด้วยน้ำเสียง อารมณ์ความรู้สึก และท่าทางประกอบ

นิทาน หมายถึง หนังสือภาพที่เป็นเรื่องราวจากทั้งการเล่าสืบทอดกันมาหรือเป็นเรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นมาใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน ให้ความรู้ความคิด อาจแอบแฝงด้วยคำสอนด้านคุณธรรมจริยธรรมลงไปในเรื่อง

การจัดกิจกรรมการใช้นิทานสำหรับเด็ก หมายถึง การอ่านนิทานสำหรับเด็ก ที่เป็นคำคล้องจองให้เด็กฟังโดยมีการใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กร่วมกิจกรรมส่งเสริมภาษาด้านการฟังและการพูดสนทนาโต้ตอบ

๑.๕ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑.๕.๑ เด็กปฐมวัยศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อยมีพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน

๑.๕.๒ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

๒.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน

๒.๑.๑ แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

๒.๑.๒ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในชั้นเรียน

๒.๑.๓ การปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน

๒.๒ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

๒.๑.๑ ความหมายของนิทาน

๒.๑.๒ ประเภทของนิทาน

๒.๑.๓ หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

๒.๑.๔ เทคนิคการเล่านิทาน

๒.๓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัย

๒.๓.๑ หลักการจัดประสบการณ์

๒.๓.๒ บทบาทผู้สอนระดับปฐมวัย

๒.๔ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๒.๔.๑ งานวิจัยในประเทศ

๒.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน

๒.๑.๑ แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

การปรับพฤติกรรมเป็นวิชาการสาขาหนึ่งของการบำบัดทางจิต (Psychotherapy) ที่เน้นเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ การปรับพฤติกรรมเป็นวิธีการนำเอาหลักการเรียนรู้และหลักพฤติกรรมที่ได้จากการทดลองมาใช้เปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงปรารถนาให้ถาวรขึ้น แนวคิดทฤษฎีที่กล่าวถึงในที่นี้คือ ทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีการเรียนรู้ดังกล่าวเน้นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับปฏิกิริยาตอบสนองหรือความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ที่นำมาจากประสบการณ์หรือความประพฤติของบุคคล ทฤษฎีการเรียนรู้ที่นำมาปรับพฤติกรรมที่กล่าวถึงในที่นี้มี ๓ ประเภท คือ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิก ทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขการกระทำ และทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (สมพร สุทัศน์ีย์, ๒๕๔๔)

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขการกระทำ (Operant Conditioning)

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขการกระทำเป็นทฤษฎีที่พัฒนาโดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน

ซึ่งเน้นการกระทำที่บุคคลต้องลงมือกระทำเอง สกินเนอร์ เชื่อว่า พฤติกรรมเกิดร่วมกันระหว่างตัวผู้แสดงพฤติกรรมและเงื่อนไขสิ่งแวดล้อมในรูปผลกรรม ทำให้เกิดพฤติกรรมที่เรียกว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเอง ซึ่งผู้แสดงพฤติกรรมแสดงเอง และพฤติกรรมดังกล่าวถูกควบคุมโดยผลกรรมนั้น รูปแบบการเกิดพฤติกรรมมีดังนี้ รูปแบบของการเกิดพฤติกรรมตามแนวคิดของสกินเนอร์ จากรูปแบบการเกิดพฤติกรรมข้างบนอธิบายได้ว่า สัญญาณสิ่งแวดล้อม (Sd) จัดโอกาสให้บุคคลแสดงพฤติกรรม(R) และเกิดผลกรรมหลังพฤติกรรม (Sr) ผล

กรรมจะควบคุมพฤติกรรมนั้นๆ คำตอบคือ สาเหตุของพฤติกรรมคือ เงื่อนไขสิ่งเร้า ดังนั้น พฤติกรรมจึงเกิดจากเงื่อนไขสิ่งเร้าที่ชี้้นำ ให้เกิดพฤติกรรมและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจะถูกควบคุมและถูกปรับโดยสิ่งเร้าซึ่งเป็นแรงเสริมที่เกิดหลังพฤติกรรม อย่างไรก็ตาม สกินเนอร์ก็ได้ปฏิเสธสิ่งที่อยู่ในตัวคน ที่เชื่อมโยงกับพฤติกรรม แต่เขาให้ความสำคัญกับ สิ่งเร้าภายนอกที่ทำให้เกิดพฤติกรรมมากกว่าสิ่งเร้าภายใน (Bandura, ๑๙๘๖) ดังนั้นพฤติกรรมจะถูกควบคุมโดยสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เกิดพฤติกรรมอย่างอัตโนมัติ นั่นคือ สิ่งเร้าที่เป็นแรงเสริมนั่นเองพฤติกรรมในที่นี้เรียกว่าพฤติกรรมตอบสนองหรือปฏิกิริยาตอบสนองปฏิกิริยาตอบสนองในที่นี้หมายถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ชัดเจน วัดได้นับได้ เช่น พูดจาสุภาพ นั่งกับที่ พูดชัดเจน ฯลฯ สิ่งเร้าที่เป็นแรงเสริมหรือรางวัลอาจจะเป็นสิ่งของ คำชมเชยหรือสัญลักษณ์การให้สิ่งเร้าดังกล่าว ควรให้ทันทีที่เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์พฤติกรรมที่พึงประสงค์จะเพิ่มขึ้นส่วนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้แก่พูดจาหยาบคาย ลุกจากที่ พูดไม่ชัด ส่งเสียงดัง ฯลฯ จะไม่ได้รับความสนใจ พฤติกรรมดังกล่าวก็จะลดลงและหายไป ในที่สุด

๒.๑.๒ พฤติกรรมและลักษณะพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในชั้นเรียน

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในงานวิจัยนี้คือ การวิ่งและการตะโกนส่งเสียงดังของเด็กๆ

พฤติกรรมเป้าหมาย ลดพฤติกรรมการวิ่งและการตะโกนส่งเสียงดังของเด็กๆ

ลักษณะของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ส่วนใหญ่เด็กๆ จะชอบวิ่งไม่ว่าจะไปล้างมือ ทานข้าว เข้าห้องน้ำ หรือวิ่งในห้องเรียน พร้อมตะโกนเสียงดังเวลาที่วิ่ง อาจทำให้เด็กๆ เกิดอุบัติเหตุได้ในการวิ่ง และการส่งเสียงดังรบกวนห้องรอบข้าง บางครั้งครูสอนก็ตะโกนเรียกเพื่อนเพื่อพูดคุยกัน จึงเป็นปัญหาในการจัดการเรียนการสอนและการปฏิบัติตนในชั้นเรียน

๒.๑.๓ การปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน

ครูเป็นผู้เหมาะสมในการปรับพฤติกรรมเด็กๆ ในห้องเรียนมีเหตุผล ๓ ประการ คือ

๑. สภาพห้องเรียนเป็นสิ่งที่เรามองเห็นทั้งพฤติกรรมทางสังคมและพฤติกรรมทางวิชาการ
๒. ในสภาพห้องเรียนการสอนเด็กๆ มีแนวโน้มที่จะตั้งใจฟังครู
๓. ในจุดประสงค์ของหลักสูตร มีบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปรับพฤติกรรมของเด็ก

นอกจากนี้การปรับพฤติกรรมในห้องเรียนนั้นสามารถปรับพฤติกรรมได้หลายอย่าง และกระทำได้อย่างรวดเร็วทันการ ไม่ว่าพฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมที่ขัดขวางการเรียนของเด็กๆ หรือเพื่อนร่วมชั้น (สมพร สุทัศนีย์. ๒๕๒๒ : อ้างมาจากแฮริง และฟิลลิปส์. ๑๙๗๒)

การปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนแรงเสริมเป็นสิ่งที่ช่วยให้การปรับพฤติกรรมสัมฤทธิ์ผล ครูจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในการใช้แรงเสริมให้ถูกวิธี แรงเสริมอาจเป็นคำชมเชย สิ่งของ หรือกิจกรรมต่างๆ ก็ได้ แรงเสริมสามารถช่วยให้เด็กแสดงพฤติกรรมซ้ำอีกเท่านั้น การเสริมแรงมี ๒ ชนิด คือ

๑. การเสริมแรงเชิงบวก (Positive Reinforcement) คือสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่ช่วยเสริมพฤติกรรมให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้นๆ อีก แรงเสริมทางบวกจึงเปรียบเหมือนเป็นรางวัลอย่างหนึ่ง เป็นการให้กำลังใจบุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา เช่น เด็กตอบคำถามถูกครูชมว่าเก่งมาก

๒. การเสริมแรงทางลบ (Social Reinforces) เป็นแรงเสริมที่ทำหน้าที่ส่งเสริมหรือคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่พึงปรารถนา โดยวิธีการตรงกันข้ามกับแรงเสริมเชิงบวก

๒.๒ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

๒.๒.๑ ความหมายของนิทาน

จากการศึกษาคำราและงานวิจัยที่เกี่ยวกับนิทาน มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความและอธิบายความหมายของนิทานไว้ หลายท่านดังนี้

วลัย ชวลิตธำรง (๒๕๒๕) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบเนื่องต่อกันมาเป็นทอดๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบัน อาจเป็นเรื่องที่อิงความจริงหรือมีการเล่าเสริมต่อให้สนุกสนาน ตื่นเต้น ลึกซึ้งหรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เล่า

วาทร์ เพ็งสวัสดิ์ (๒๕๔๒) ได้กล่าวว่า นิทานและการเล่าเรื่อง หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาเป็นเวลานาน เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและให้ความรู้ เพื่อให้เป็นคนดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และบางครั้งก็สอดแทรกคติหรือคุณธรรมเพื่อสอนใจลงไปด้วย ในระหว่างการเล่าเรื่องให้เด็กฟัง อาจมีการสนทนาโต้ตอบ อภิปราย ซักถาม และแสดงข้อคิดเห็นและแสดงท่าทางประกอบเรื่องราวก็ได้ ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน

สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (๒๕๔๒) สรุปความหมายของนิทานไว้ดังนี้

๑. เป็นเรื่องที่ผู้ก่อกำเนิดขึ้น
๒. เป็นเรื่องที่เล่าให้ฟังเป็นสื่อถ่ายทอดหรือมีทำนองการเล่าด้วยปากเปล่า
๓. เป็นบทประพันธ์ที่มีลีลาการเล่าแบบเป็นกันเองทำนองการเล่าด้วยวาจา
๔. เป็นเรื่องเล่าที่มีจุดประสงค์หลักเพื่อความบันเทิงใจและมีสิ่งสอนใจเป็นจุดประสงค์รอง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๖) ได้ให้ความหมายของนิทานไว้ว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากันมา เช่น นิทานชาดก นิทานอีสป

จารุณี ศรีเผือก (๒๕๕๔) กล่าวว่า นิทาน คือ เรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาเพื่อให้เด็กเกิดความสนุกสนานและความบันเทิง ซึ่งนิทานอาจเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องที่สมมติขึ้น ทำให้เด็กเกิดจินตนาการจากเรื่องได้แง่คิดคติสอนใจ เด็กสามารถนำไปเป็นต้นแบบต่อการปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันและใช้ในอนาคตได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยให้ความหมายของคำว่านิทาน คือ เรื่องราวที่เล่าสืบเนื่องกันมาช้านาน อาจเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากความเป็นจริงหรือเป็นเรื่องราวที่เกิดจากจินตนาการของผู้แต่ง สอดแทรกแนวคิด ความดีความงาม มีคุณธรรม จริยธรรม มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินและสามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตในสังคมต่อไป

๒.๒.๒ ประเภทของนิทาน

นิทานแบ่งออกเป็นหลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์การพิจารณาที่แตกต่างกัน เช่น แบ่งตามรูปแบบ เนื้อหาสาระ แบ่งตามยุคสมัย หรือแบ่งตามสถานที่เกิด แต่ที่นิยมกันมาก คือ การแบ่งนิทานตามรูปแบบของนิทาน ผู้วิจัยได้ศึกษาประเภทของนิทานที่นักวิชาการเสนอไว้ตามรูปแบบต่างๆ ดังนี้

กิ่งแก้ว อรรถากร (๒๕๑๓) ได้แบ่งรูปแบบนิทานตามเนื้อหาโวหาร และโครงสร้างออกเป็น ๖ ชนิดคือ

๑. นิทานไม่รู้จบ เป็นนิทานที่มีการเล่าซ้ำเป็นช่วงๆ จะเปลี่ยนเฉพาะคำบางคำเท่านั้น
๒. นิทานเรื่องสัตว์ เป็นเนื้อเรื่องที่มีสัตว์เป็นตัวละคร
๓. นิทานคติ มีเนื้อหาเชิงสอนใจ โครงสร้างของเรื่องเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม
๔. มุขตลก เป็นเรื่องสั้นที่ตลกขบขัน แสดงถึงความโง่ หรือปฏิกิริยาไหวพริบของตัวละคร
๕. เรื่องไม้ เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ไม่สมเหตุสมผล

๖. นิทานทรงเครื่อง เนื้อหาเกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์และบรรยากาศที่วิจิตรพิสดาร
จิระประภา บุญนิศย์ (๒๕๒๖) แบ่งนิทานตามรูปแบบของนิทาน มีรายละเอียดดังนี้

๑. นิทานปรัมปรา เป็นนิทานที่มีลักษณะเรื่องค่อนข้างยาว เป็นเรื่องที่มีกสมมติขึ้น ณ ที่ใดที่
หนึ่ง ไม่กำหนดชัดเจนว่าที่ไหน ตัวเอกของเรื่องจะเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่พิเศษประการใดประการหนึ่ง เช่น เป็น
ผู้มีอำนาจ มีฤทธิ์เดช ทำให้ศัตรูพ่ายแพ้ได้ ถ้าเป็นหญิงมักได้แต่งงานกับชายผู้สูงศักดิ์ เช่น เรื่องปลาบู่ทอง สโน
ไวท์ และซิลเดอเรลล่า

๒. นิทานท้องถิ่น เป็นนิทานที่มีเรื่องสั้นกว่านิทานปรัมปรา มักเน้นเรื่องราวเกี่ยวกับความ
เชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี โศกลาง หรือคตินิยม แต่เชื่อว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงหรือมีเค้าความจริงมีบุคคล
จริงๆ มีสถานที่จริงที่กำหนดแน่นอนกว่านิทานปรัมปรา

๓. เทพนิยาย เป็นนิทานที่มีเทวดา นางฟ้า เป็นตัวเอกของเรื่อง เช่น เมฆลารามสูร ท้าวมหา
กานต์

๔. นิทานเรื่องสัตว์ เป็นนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์และมีความคิดและการกระทำต่างๆ
ตลอดจนการพูดอย่างคนหรืออาจมีเกี่ยวข้องอยู่ด้วย ทั้งคนและสัตว์สามารถพูดโต้ตอบและปฏิบัติต่อกัน
นิทานประเภทนี้อาจแบ่งได้ ๒ ประเภท คือ

๔.๑ นิทานเรื่องสัตว์ประเภทคติธรรม ได้แก่ นิทานอีสป และชาดกต่างๆ

๔.๒ นิทานเรื่องสัตว์ประเภทเล่าซ้ำ หรือเล่าไม่รู้จบ เช่น เรื่องยายกับตาอาจเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับความโง่ กลโกง การแกล้งแกล้ง การแสดงปฏิภาณไหวพริบตลอดจนการเดินทางและการผจญภัยที่
ก่อเรื่องผิดปกติในแง่ขบขันต่างๆ

หทัย ต้นหยง (๒๕๒๙) แบ่งนิทานตามพื้นฐานของสังคมไทยได้เป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

๑. นิทานชาวบ้านหรือนิทานพื้นบ้าน เป็นนิทานที่เล่าเรื่องเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับชีวิตของ
ชาวบ้าน

๒. นิทานพื้นเมือง บางครั้งเรียนว่านิทานประจำถิ่น เป็นเรื่องราวที่ครอบคลุมชีวิตและความ
เป็นอยู่ของชุมชนใหญ่

๓. นิทานสัตว์ เป็นนิทานสมมติ สัตว์เป็นตัวละครพูดได้ ซึ่งแสดงภาพมาสู่พฤติกรรมของ
มนุษย์ เช่น กระจ่างกับเต่า

๔. นิทานชวนขัน เป็นนิทานที่แสดงออกในด้านบันเทิง ขบขัน ฟังแล้วสนุกคลายอารมณ์ตึง
เครียด โดยมากมักจะมีเหตุเกิดจากความไม่พอดี หรือเกินพอดี ปมด้อย ความขี้ลืม ความขี้เก๊ก เช่น หัวล้าน
ได้หัวี ตาบอดกับหูหนวก เป็นต้น

๕. นิทานชาดก เป็นนิทานที่ผูกเค้าโครงมาจากคำสอนในศาสนา เช่น เรื่องพระเวสสันดร
 เป็นต้น

๖. นิทานเพลง เป็นนิทานที่ผูกเรื่องเป็นคำร้องซึ่งมีวงดนตรีพื้นเมืองง่ายๆ เล่นประกอบ
โดยมากนำเอานิทานชาวบ้าน นิทานพื้นเมืองมาร้องเป็นเพลงในลักษณะต่างๆ เช่น เพลงลำตัด เพลงฉ่อย
 เพลงลิเก เป็นต้น

๗. นิทานกลอน เป็นนิทานที่นำเอาเรื่องราวต่างๆ มาผูกเป็นกลอน โดยมากนำเอานิทาน
ชาวบ้าน นิทานพื้นเมือง มักใช้กลอนตลาด กลอนเสภา เช่น เรื่องควีนวลวิชัย อิเหนา เป็นต้น

จากที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ในการแบ่งประเภทของนิทานสามารถแบ่งออกได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณา ซึ่งส่วนมากนักวิชาการจะแบ่งประเภทของนิทานตามรูปแบบของนิทาน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกนิทานประกอบภาพประกอบคำบรรยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ หรือเรียกว่านิทานอีสป มีสัตว์เป็นตัวละคร เนื้อเรื่องสนุกสนาน มีคติสอนใจ สามารถนำข้อคิดจากนิทานไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานแสนนาน แต่เรื่องเล่าของนิทานอีสปก็ยังคงเป็นที่ชื่นชมสามารถเล่าสู่กันฟังได้ทุกสมัย

๒.๒.๓ หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

นิทานมีคุณค่าต่อการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับ การเลือกนิทานให้เหมาะสมกับเด็ก ดังนั้นครูผู้สอนควรเลือกนิทานที่สนองความต้องการของเด็ก ซึ่งมีผู้กล่าวถึงแนวทางการเลือกนิทานสำหรับเด็กปฐมวัยไว้ดังนี้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (๒๕๒๗) ได้กล่าวถึง การเลือกนิทานให้กับเด็ก ดังนี้

๑. รูปภาพประกอบมีสีสดใส ขนาดเหมาะสม มีภาพประกอบ ๖๐-๗๐% หรือมีเนื้อเรื่องประมาณ ๓๐-๔๐%

๒. รูปเล่มมีขนาดกะทัดรัด เหมาะสมกับมือเด็ก ขนาด ๑๖ หน้า หรือขนาด ๑๗x๑๘.๕๐ ซม

๓. วัยของเด็กพิจารณาว่าเด็กมีความสนใจ ชอบฟังนิทานประเภทใด ความยาวของเนื้อเรื่องเหมาะสมกับช่วงความสนใจของเด็ก คือ ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที หรือประมาณ ๑๒ หน้า

๔. เนื้อหาสาระดูว่าเหมาะสมและสอดคล้องกับค่านิยมวัฒนธรรมเพียงใด

๕. ภาษาที่ใช้เป็นภาษาสั้นๆ ง่ายๆ

๖. ขนาดตัวอักษรประมาณ ๓๒ พอยท์ หรือ ๕ ม.ม. และตัวอักษรไม่ควรเป็นอักษรประดิษฐ์ ควรเลือกใช้ศัพท์หรือตัวอักษรซ้ำจะทำให้เด็กจำได้

ไพวรรณ อินทนิล (๒๕๓๔) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานไว้ดังนี้

๑. เลือกให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็กแต่ละวัย เด็กเล็กควรเลือกรื่องที่เข้าใจง่าย ตัวละครน้อย พอเริ่มโตขึ้นมา เลือกเรื่องเกี่ยวกับเทพดา นางฟ้า เรื่องตื่นเต้น การผจญภัย

๒. เลือกเรื่องที่คุณเล่าอยากเล่า เรื่องที่คุณเล่าชอบ และพอใจที่จะเล่า จะทำให้เล่าได้ดี เล่าได้สนุกสนานมีชีวิตชีวา

๓. เลือกเรื่องที่เหมาะสมกับวิธีการเล่า และสื่อประกอบการเล่า เทคนิคและวิธีการเล่านิทานมีมากมาย การเลือกนิทานที่จะเล่าต้องพิจารณาความสามารถความถนัด ตลอดจนวิธีการเล่าของคุณเล่าและสื่อที่จะใช้ประกอบการเล่า

๔. เลือกเรื่องที่มีสาระข้อคิด ปลุกฝังและส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่ดีงามให้เด็ก ผู้เล่าต้องตระหนักทุกครั้งที่คุณเล่าให้เด็กฟังว่า เรื่องที่นำมาเล่าต้องมีคติ และข้อคิด ปลุกฝังความดีงามให้เกิดขึ้นในจิตใจเด็ก

๕. เลือกเรื่องที่ทำให้ความสนุกสนาน เรื่องซ้ำเป็นนิทานที่เด็กชอบ แต่ไม่ใช่ทุกเรื่องที่เป็นนิทานซ้ำ เพราะเด็กมีความสนใจและต้องการฟังนิทานหลายประเภท

๖. เลือกเรื่องที่มีความเคลื่อนไหวอยู่ในเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องที่คุณเล่าควรจะมีคำกริยาซึ่งต้องตอบคำถาม ใครทำอะไร ได้มากที่สุด

๗. ควรเลือกนิทานที่มีเนื้อเรื่องเร้าใจ ทำให้เกิดความตื่นเต้นอยากฟังไปจนจบ

๘. เลือกเรื่องคำซ้ำๆ ข้อความซ้ำๆ และคล้องจองกันสำหรับเด็ก เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็ก
ตั้งใจและสนุกสนานมาก

๙. ควรเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับเพศของผู้ฟัง

๑๐. ควรเลือกเรื่อง que แสดงออกถึงความสามารถในการแก้ปัญหาหรือการใช้ปฏิภาณไหวพริบ
เด็กจะจำดีใจความสามารถของตัวละคร ประทับใจ ผิงใจนิทานเหล่านั้นไปนานหรือจนกระทั่งเติบโต

จะเห็นได้ว่านิทานมีคุณค่าสำหรับเด็กปฐมวัย ในการเลือกนิทานให้กับเด็กนั้นควรพิจารณา
ถึงความเหมาะสมของเนื้อเรื่อง ข้อคิดและคุณธรรม จริยธรรม จากนิทาน ภาษาที่ใช้ ขนาดรูปเล่ม นิทาน
รูปภาพประกอบ ตัวละคร ความยาวของนิทาน วัยของเด็ก และความสนใจของเด็กด้วย จะช่วยให้เด็กได้
พัฒนาไปในทางที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

๒.๒.๔ เทคนิคการเล่านิทาน

ผู้วิจัยทำการศึกษามา ดังนี้

รัชณี ศรีไพรวรรณ (๒๕๒๖) ได้เสนอแนะวิธีการเล่านิทานไว้ ดังนี้

๑. การเริ่มต้น ควรหาวิธีจูงใจให้เด็กด้วยวิธีที่น่าสนใจ เช่น อาจจะเอ่ยถึงตัวละครที่สนใจใน
นิทานให้เด็กทายหรือสนทนาเกี่ยวกับเรื่องของนิทาน ทายปริศนาให้เด็กสนใจ นึกสนุกหรือได้ดูรูปภาพ
เกี่ยวกับนิทานให้เด็กพร้อมที่จะฟังแล้วจึงเล่า

๒. ขณะเล่าให้เด็กนั่งฟังตามสบาย

๓. ผู้เล่าต้องสร้างอารมณ์และความรู้สึกกับเรื่องที่เล่าจึงออกรส

๔. ใช้เสียงดังพอเหมาะให้เด็กได้ยินชัดเจน ออกเสียงให้ชัดเสนา พุดไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปมี
จังหวะเป็นไปตามบทบาทของเรื่องที่เล่า

๕. ทำท่าทางประกอบให้เห็นจริงจัง และสนุกสนานตามท้องเรื่อง ถ้ามีภาพประกอบด้วยยิ่งดี
เพราะจะทำให้เด็กสนุกสนาน และจำเรื่องที่เล่าได้

๖. มองเด็กทุกขณะที่เล่า อย่าให้สายตาจับที่เด็กคนใดคนหนึ่งนานเกินไป

๗. ลำดับเรื่องเล่าให้เด็กเข้าใจง่าย

๘. ใช้ภาษาง่ายๆ ให้เหมาะสมกับเด็ก

๙. แสดงจุดสำคัญของนิทานตามแนวที่ผู้เล่าต้องการเล่า อย่าเน้นหรือเสนอจนเด็กหมดสนุก

๑๐. ตอนจบก็สำคัญเหมือนตอนเริ่มต้นให้เด็กรู้สึกที่นิทานสนุกและเสียดายอยากมีโอกาส
ฟังอีก

กุลยา ตันติผลาชีวะ (๒๕๔๑) กล่าวว่า การเล่านิทานต้องมีการเตรียมลำดับให้เหมาะสม จะ
ทำให้การเล่านิทานมีความหมายและประทับใจผู้ฟัง นิทานที่เรื่องและการเล่าทุกครั้งไม่สามารถเรียงเด็กอยู่กับ
ที่ได้ตั้งแต่ต้นจนจบ เว้นแต่เด็กเกิดความเพลิดเพลินในการฟังนิทานด้วย ครูควรทำความเข้าใจกับนิทานที่
จะเล่า จำเนื้อเรื่องให้ได้เมื่อนำไปเล่าประกอบภาพจะได้ต่อเนื่อง

การเตรียมเด็กสำหรับฟังนิทาน ที่นั่งของเด็กกับครูต้องใกล้ชิดกัน ครูอาจนั่งสูงกว่าเด็ก
เล็กน้อยเพื่อให้สามารถแสดงภาพในหนังสือในระดับสายตาเด็ก ขณะเล่าควรจัดให้เด็กนั่งเป็นกลุ่มเล็กๆ หรือ
กลุ่มใหญ่ล้อมครู

การดำเนินเรื่อง อาจเป็นการดำเนินเรื่องอย่างเดียวหรือใช้ท่าทางประกอบต่างๆ ทั้ง
บันทึกเสียงและภาพประกอบ ผู้เล่าต้องใช้ภาษาที่เด็กเข้าใจง่าย ถูกหลักไวยากรณ์

การสรุปเรื่อง เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการเล่านิทานทุกครั้ง ควรมีการสรุปเรื่องด้วยการถาม ประเด็นสำคัญของเรื่อง ลักษณะของตัวแสดงในเรื่อง ความรู้และคำสอนที่ได้จากเรื่องที่เล่า เพื่อให้เด็กคิด ทบทวนและเก็บข้อมูลความรู้จากนิทานเป็นการย้ำเตือน จะช่วยให้เด็กจำเรื่องราวได้ดี

สัณห์พัฒน์ อรุณธารี (๒๕๔๒) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมเล่านิทานมีคุณค่าและจำเป็นต่อการ เรียนรู้เป็นกิจกรรมที่สำคัญและใช้มากในระดับปฐมวัย หากการวางแผนการจัดกิจกรรมเป็นขั้นตอน เด็กจะ เรียนรู้ได้ดี ช่วยส่งเสริมความคิด จินตนาการ และการใช้ภาษาของเด็กได้ดี จึงมีเทคนิควิธีการเล่านิทาน อยู่ ๓ ประการ คือ

๑. ขั้นการเตรียม หรือขั้นการวางแผนการเล่านิทาน
๒. ขั้นปฏิบัติการเล่านิทาน
๓. ขั้นกิจกรรมต่อเนื่องจากการเล่านิทาน เพื่อให้เด็กได้มีส่วนร่วม เกิดการเรียนรู้เนื้อหาหรือ แนวคิดจากนิทานนั้น

จะเห็นได้ว่า การเล่านิทาน ผู้เล่าต้องมีการเตรียมตัวให้พร้อมศึกษาเนื้อหาในนิทานให้เข้าใจ และเตรียมสื่อประกอบการเล่าให้พร้อม นั่งให้สูงกว่าเด็กเล็กน้อยเพื่อให้เด็กได้ดูภาพหรือร้องเพลงก่อนการเล่า ใช้ภาษาที่เด็กเข้าใจง่ายในการเล่านิทาน เมื่อเล่าจบควรมีการสรุปเรื่อง และซักถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของ เรื่องที่เล่า ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำความรู้เกี่ยวกับวิธีการเล่าไปใช้ในการดำเนินกิจกรรม โดยกำหนดวิธี และขั้นตอนการเล่า ๓ ขั้นตอน คือ

๑. ชำนาญ เป็นขั้นสร้างความสนใจเพื่อเตรียมเด็กเข้าสู่เรื่องราว เช่น การสนทนา และสร้าง ข้อตกลงร่วมกันระหว่างครูกับเด็กในการปฏิบัติระหว่างการฟังนิทาน
๒. ขั้นดำเนินกิจกรรม ครูเล่านิทานให้เด็กฟังตั้งแต่ต้นจนจบ โดยใช้รูปภาพที่สอดคล้องกับ เนื้อหาของเรื่องมาประกอบในขณะที่เล่า ใช้น้ำเสียงให้สอดคล้องกับบทบาทของตัวละครเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วม ร่วมกับการเล่านิทาน
๓. ขั้นสรุป เด็กและครูร่วมกันสนทนา สรุปเนื้อหาตอบคำถามแสดงความคิดเห็นและข้อคิดที่ได้จากนิทานที่ฟัง

๒.๓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัย

การจัดประสบการณ์สำหรับเด็ก ๓ - ๕ ปี จะไม่จัดเป็นรายวิชา แต่จัดในรูปของกิจกรรม บูรณาการผ่านการเล่น เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เกิดการเรียนรู้ได้พัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา กิจกรรมที่จัดให้เด็กในแต่ละวันอาจใช้ชื่อเรียกกิจกรรมแตกต่างกันไปในแต่ละ หน่วย แต่ทั้งนี้ประสบการณ์ที่จัดจะต้องครอบคลุมประสบการณ์สำคัญที่กำหนดในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ฉะนั้นผู้สอนระดับปฐมวัยต้องศึกษาและทำความเข้าใจในหลักการจัดประสบการณ์แนวทางการจัด ประสบการณ์ และรูปแบบการจัดกิจกรรมประจำวัน เพื่อนำหลักสูตรลงสู่การปฏิบัติดังนี้

๒.๓.๑ หลักการจัดประสบการณ์

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้กำหนดหลักการจัดประสบการณ์ไว้ดังนี้

๒.๓.๑.๑ จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้อย่างหลากหลาย เพื่อพัฒนาเด็กโดยองค์ รวมอย่างสมดุลและต่อเนื่อง

๒.๓.๑.๒ เน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล และบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่

๒.๓.๑.๓ จัดให้เด็กได้รับการพัฒนาโดยให้ความสำคัญทั้งกับกระบวนการเรียนรู้และ
พัฒนาการของเด็ก

๒.๓.๑.๔ จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของ
การจัดประสบการณ์ พร้อมทั้งนำผลการประเมินมาพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่อง

๒.๓.๑.๕ ให้ผู้พ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก

๒.๓.๒ บทบาทผู้สอนระดับปฐมวัย

การพัฒนาคุณภาพเด็กโดยถือว่าเด็กมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้อง
ส่งเสริมให้เด็กสามารถพัฒนาตนตามธรรมชาติ สอดคล้องกับพัฒนาการและเต็มตามศักยภาพ ดังนั้น ผู้สอนจึง
มีบทบาทสำคัญยิ่งที่จะทำให้กระบวนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนจึงควรมี
บทบาท/หน้าที่ดังนี้

๒.๓.๒.๑ บทบาทในฐานะผู้เสริมสร้างการเรียนรู้

(๑) จัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กที่เด็กกำหนดขึ้นด้วยตัวเอง และ
ผู้สอนกับเด็กร่วมกันกำหนด โดยเสริมสร้างพัฒนาการเด็กให้ครอบคลุมทุกด้าน

(๒) ส่งเสริมให้เด็กใช้ข้อมูลแวดล้อม ศักยภาพของตัวเด็ก และหลักทาง
วิชาการในการผลิต กระทำ หรือหาคำตอบในสิ่งที่เด็กเรียนรู้อย่างมีเหตุผล

(๓) กระตุ้นให้เด็กร่วมคิด แก้ปัญหา ค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเอง ด้วย
วิธีการศึกษาที่นำไปสู่การใฝ่รู้ และพัฒนาตนเอง

(๔) จัดสภาพแวดล้อมและสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สร้างเสริมให้เด็กทำ
กิจกรรมได้ตามศักยภาพและความแตกต่างของเด็กแต่ละบุคคล

(๕) สอดแทรกการอบรมด้านจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ในการ
จัดการเรียนรู้ และกิจกรรมต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ

(๖) ใช้กิจกรรมการเล่นเป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับเด็กให้เป็นไปอย่างมี
ประสิทธิภาพ

(๗) ใช้ปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนและเด็กในการดำเนินกิจกรรมการเรียน
การสอนอย่างสม่ำเสมอ

(๘) จัดการประเมินผลการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพจริงและผลการ
ประเมินนำมาปรับปรุงพัฒนาคุณภาพเด็กเต็มตามศักยภาพ

๒.๓.๒.๒ บทบาทในฐานะผู้ดูแลเด็ก

(๑) สังเกตและส่งเสริมพัฒนาเด็กทุกด้านทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์
จิตใจ สังคม และสติปัญญา

(๒) ฝึกให้เด็กช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัน

(๓) ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่น มีความภูมิใจในตนเองและกล้าแสดงออก

(๔) ฝึกการเรียนรู้หน้าที่ ความมีวินัย และการมีนิสัยที่ดี

(๕) จำแนกพฤติกรรมเด็กและสร้างเสริมลักษณะนิสัยและแก้ปัญหาเฉพาะ
บุคคล

(๖) ประสานความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา บ้าน และชุมชน เพื่อให้เด็ก
ได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพและมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์

๒.๓.๒.๓ บทบาทในฐานะนักพัฒนาเทคโนโลยีการสอน

(๑) นำนวัตกรรม เทคโนโลยีทางการสอนมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพบริบทสังคม ชุมชน และท้องถิ่น

(๒) ใช้เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ในชุมชนในการเสริมสร้างการเรียนรู้ให้แก่เด็ก

(๓) จัดทำวิจัยในชั้นเรียน เพื่อนำไปปรับปรุง พัฒนาหลักสูตร/กระบวนการเรียนรู้ และพัฒนาสื่อการเรียนรู้

(๔) พัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ มีคุณลักษณะของผู้ใฝ่รู้ มีวิสัยทัศน์และทันสมัยทันเหตุการณ์ในยุคของข้อมูลข่าวสาร

๒.๓.๔.๔ บทบาทในฐานะผู้บริหารหลักสูตร

(๑) ทำหน้าที่วางแผนกำหนดหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การประเมินผลการเรียนรู้

(๒) จัดทำแผนการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ ให้เด็กมีอิสระমন การเรียนรู้ทั้งกายและใจ เปิดโอกาสให้เด็กเล่น/ทำงานและเรียนรู้ทั้งรายบุคคลและเป็นกลุ่ม

(๓) ประเมินการใช้หลักสูตร เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น

๒.๔ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๒.๔.๑ งานวิจัยในประเทศ

รัศมี เชื้อเจ็ดตน (๒๕๔๙) ได้ทำการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย จำนวนทั้งหมด ๔๖ คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ๒๓ คน และกลุ่มควบคุม ๒๓ คน โดยใช้กิจกรรมทั้งหมด ๘ กิจกรรม ผลการทดลองพบว่า เด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่ดีขึ้น

นริพร ชูยอภัย (๒๕๕๒) ได้ทำวิจัยเรื่องการเสริมสร้างพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบ้านเชิงดอย (ดอยสะเก็ดศึกษา) จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการกลุ่มจำนวน ๓๐ คน ในรายวิชา การงานอาชีพและเทคโนโลยี ผลการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพของนักเรียนเปลี่ยนแปลงจากพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกเป็นผู้มีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกมากขึ้น

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน ในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ผ่านกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

- ๓.๑ กลุ่มเป้าหมาย
- ๓.๒ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- ๓.๓ การพัฒนาและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
- ๓.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูล
- ๓.๕ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๓.๑ ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

๓.๑.๑ กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง ๓-๔ ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ตำบลทองหลาง อำเภอห้วยคต จังหวัดอุทัยธานี จำนวน ๘ คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

๓.๒ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๓.๒.๑ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

๓.๒.๑.๑ นิทานอีสป จำนวน ๓ เรื่อง คือ

เรื่องที่ ๑ หมากับเงา

เรื่องที่ ๒ กระจต่ายกับเต่า

เรื่องที่ ๓ อีงอ่ากับวัว

๓.๒.๑.๒ เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสังเกต ได้แก่

๓.๒.๑.๒.๑ แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

๓.๓ การพัฒนาและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

๓.๓.๑ ขั้นตอนในการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

๓.๓.๑.๑ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

๓.๓.๑.๒ ผู้วิจัยสร้างแบบสังเกตและบันทึกผลการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ซึ่งเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมตามที่เกิดขึ้นในระหว่างที่เด็กทำกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน

๓.๓.๑.๓ นำแบบบันทึกพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลที่ใช้สังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

๓.๓.๑.๔ นำแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ การให้คะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออก มีลักษณะแบบตารางโดยมีการประเมินให้คะแนน ๔ ระดับ คือ

ดีมาก	๔	คะแนน
ดี	๓	คะแนน
พอใช้	๒	คะแนน
ควรปรับปรุง	๑	คะแนน

๓.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูล พฤติกรรมเด็กปฐมวัย การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมกับวัยในชั้นเรียน ผ่านกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน มีการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

๓.๔.๑ ให้เด็กๆ เล่านิทานหน้าชั้นเรียนให้เพื่อนๆ ฟัง

๓.๔.๒ ครูสังเกตและบันทึกแบบสังเกต

๓.๔.๓ สรุปผลการวิเคราะห์จากแบบสังเกต

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ ใช้เวลาทำการทดลอง ๓ สัปดาห์ๆ ละ ๑ ครั้งๆ ละ ๑ เรื่อง เฉพาะวันศุกร์ รวมเวลาดทดลองทั้งสิ้น ๓ ครั้ง โดยมีลำดับตามขั้นตอนดังนี้

(๑) จัดกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน โดยครูสาธิตการเล่านิทานเป็นแบบอย่างให้เด็กๆ

(๒) เด็กออกมาเล่านิทานหน้าชั้นเรียนให้เพื่อนๆ ฟัง

(๓) ครูสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กในการเล่านิทานพร้อมบันทึกผลลงในแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

(๔) ดำเนินการบันทึกผลการสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก กับกลุ่มเป้าหมาย เป็นระยะเวลา ๓ สัปดาห์ๆ ละ ๑ ครั้งๆ ละ ๑ เรื่อง เฉพาะวันศุกร์ รวมทั้งสิ้น ๓ ครั้ง โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ดังตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ การจัดกิจกรรมเล่านิทานหน้าชั้นเรียน ที่มีผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

สัปดาห์ที่	ชุด นิทานอีสป
๑	หมากับเงา
๒	กระต่ายกับเต่า
๓	อึ่งอ่างกับวัว

(๕) เมื่อทดลองจนครบ ๓ สัปดาห์แล้ว ตรวจสอบคะแนนจากแบบสังเกต นำข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการทดลองข้างต้นไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อสรุปผลการวิจัยต่อไป

๓.๕ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑.๑ ค่าร้อยละ

$$= \frac{\text{ผลรวมของคะแนนที่ได้ในแต่ละช่วงระยะ} \times 100}{n(\text{คะแนนเต็มของแต่ละสัปดาห์})}$$

๑.๒ ค่าเฉลี่ย (Mean) ของผลการสังเกต โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	\bar{x}	คือ	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	คือ	ผลรวมของคะแนน
	n	คือ	จำนวนเด็กทั้งหมดในกลุ่มเป้าหมาย

บทที่ ๔

ผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวน ๘ คน ใช้เวลาในการทดลอง ๓ สัปดาห์ๆ ละ ๑ ครั้งๆ ละ ๑ เรื่อง เฉพาะวันศุกร์ โดยการให้เด็กทำกิจกรรมเล่นิทานหน้าชั้นเรียน ครูสังเกตและบันทึกผลลงแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกแล้วนำผลมาวิเคราะห์ข้อมูลผลที่ได้จากการทำวิจัยเป็นดังนี้

ตารางที่ ๒ ตารางแสดงคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก ๓ สัปดาห์

ชื่อ-สกุล	คะแนนเต็ม ๔๐ คะแนน : สัปดาห์		
	ส.๑	ส.๒	ส.๓
ด.ช.ดิณณภัทร พรมอยู่	๑๖	๒๖	๓๖
ด.ช.ชาคริต ปานพิมพ์	๑๙	๓๐	๔๐
ด.ช.ปวรัตน์ สุนทร	๑๖	๒๗	๓๖
ด.ช.ศิวช ศักดิ์เดช	๑๐	๒๖	๓๕
ด.ญ.กรรองขวัญ โพธิจินดา	๑๗	๒๘	๔๐
ด.ญ.กัญญารัตน์ แจ่มเจริญ	๑๖	๒๗	๓๘
ด.ญ.ศิริภัทร์ แก้วฝ้ายนอก	๒๐	๒๔	๓๐
ด.ญ.สุประวีณ์ บรรจง	๑๓	๒๕	๓๐
ผลรวมคะแนนทั้งหมดในแต่ละสัปดาห์ (ΣX)	๑๒๗	๒๑๓	๒๘๕
คิดเป็นร้อยละ	๓๙.๖๘	๖๖.๕๖	๘๙.๐๖
คะแนนค่าเฉลี่ย (\bar{X})	๑๕.๘๗	๒๖.๖๒	๓๕.๖๒

จากตารางที่ ๒ พบว่า เด็กกลุ่มเป้าหมายมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในแต่ละสัปดาห์ดังนี้

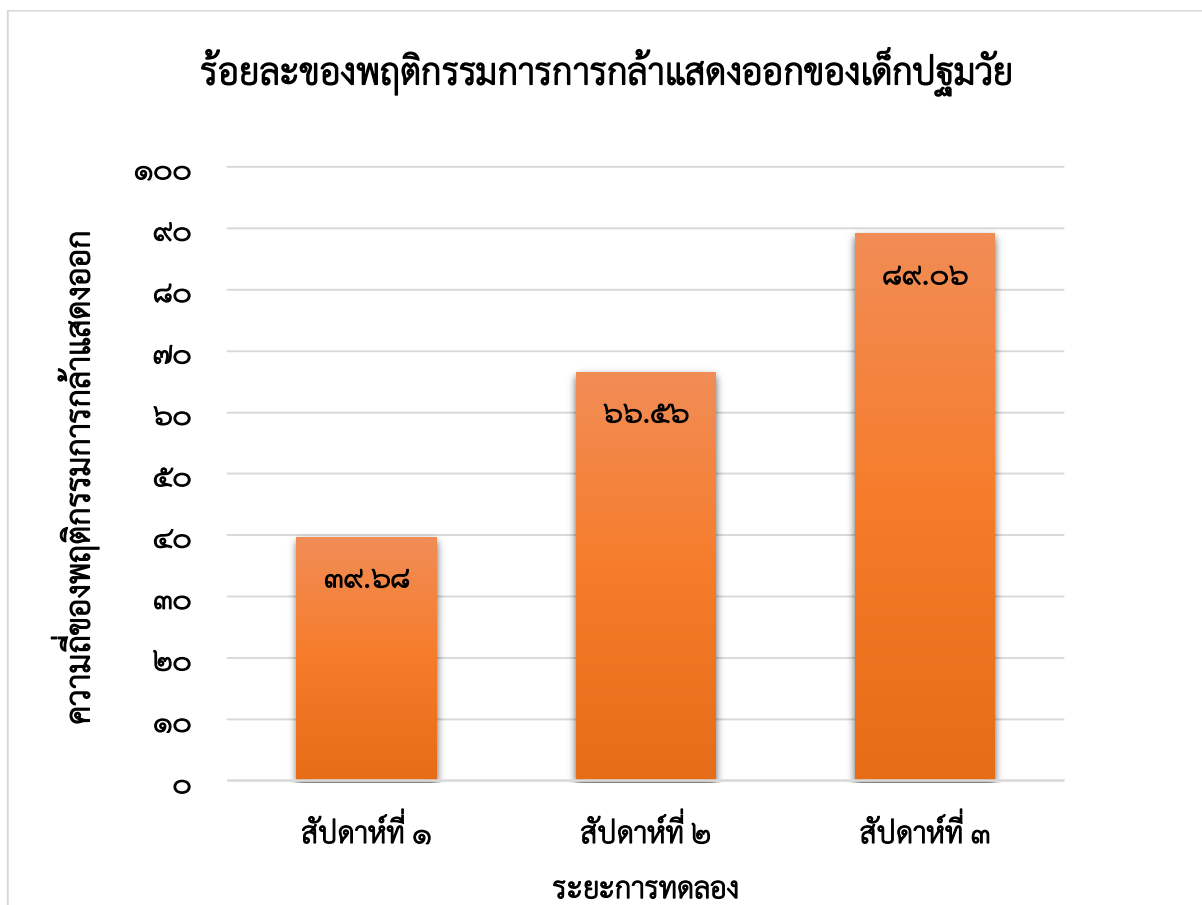
สัปดาห์ที่ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๙.๖๘ และค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๕.๘๗

สัปดาห์ที่ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๕๖ และค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒๖.๖๒

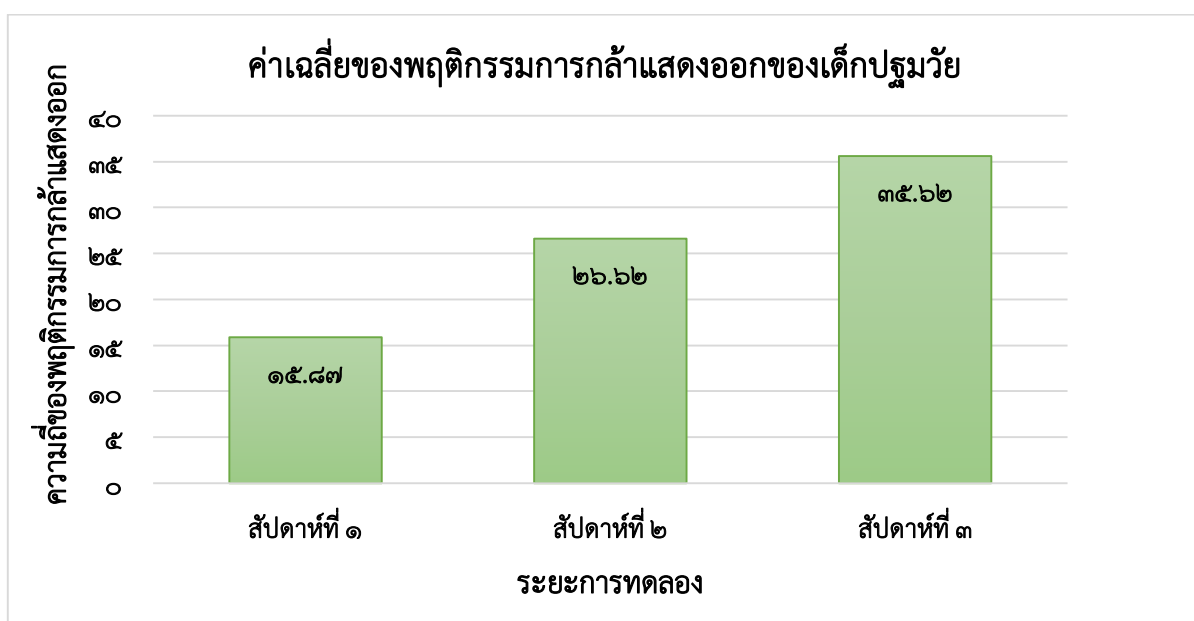
สัปดาห์ที่ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๘๙.๐๖ และค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓๕.๖๒

สรุปได้ว่าผลการสังเกตการจัดการเรียนการสอนโดยให้เด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียนมีเสริมแรงด้วยการที่ครูและเพื่อนๆ คอยให้กำลังใจ มีคำชมเชยในการทำกิจกรรมทำให้เด็กกล้าแสดงออกมากขึ้น

ภาพประกอบ ๑ ร้อยละของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมารการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน

ภาพประกอบ ๒ ค่าเฉลี่ยของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมารการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อส่งเสริมความมั่นใจในตนเองและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
๒. เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกที่ดีขึ้นของเด็กปฐมวัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง ๓-๔ ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๒ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ตำบลทองหลาง อำเภอห้วยคต จังหวัดอุทัยธานี จำนวน ๘ คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองครั้งนี้กระทำในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ ใช้เวลาในการทดลอง ๓ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๑ ครั้งๆ ละ ๑ เรื่อง เฉพาะวันศุกร์ รวมระยะเวลาทดลองทั้งสิ้น จำนวน ๓ ครั้ง เริ่มตั้งแต่วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๒ ถึง วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๒

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
 - ๑.๑ นิทานอีสป ๓ เรื่อง คือ
เรื่องที่ ๑ หมากับเงา
เรื่องที่ ๒ ผีเสื้อแสนสวย
เรื่องที่ ๓ กระต่ายกับเต่า
 - ๑.๒ เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. ให้เด็กๆ เล่นิทานหน้าชั้นเรียนให้เพื่อนๆ ฟัง
๒. ครูสังเกตและบันทึกแบบสังเกต
๓. สรุปผลการวิเคราะห์จากแบบสังเกต

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ ใช้เวลาทำการทดลอง ๓ สัปดาห์ๆ ละ ๑ ครั้งๆ ละ ๑ เรื่อง เฉพาะวันศุกร์ รวมเวลาทดลองทั้งสิ้น ๓ ครั้ง โดยมีลำดับตามขั้นตอนดังนี้

- (๑) จัดกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน โดยครูสาธิตการเล่นิทานเป็นแบบอย่างให้เด็กดู

(๒) เด็กออกมาเล่านิทานหน้าชั้นเรียนให้เพื่อนๆ ฟัง

(๓) ครูสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กในการเล่านิทานพร้อมบันทึกผลลงในแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

(๔) ดำเนินการบันทึกผลการสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก กับกลุ่มเป้าหมาย เป็นระยะเวลา ๓ สัปดาห์ๆ ละ ๑ ครั้งๆ ละ ๑ เรื่อง เฉพาะวันศุกร์ รวมทั้งสิ้น ๓ ครั้ง โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ดังตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ การจัดกิจกรรมเล่านิทานหน้าชั้นเรียน ที่มีผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

สัปดาห์ที่	ชุด นิทานอิสป
๑	หมากับเงา
๒	กระต่ายกับเต่า
๓	อึ่งอ่างกับวัว

(๕) เมื่อทดลองจนครบ ๓ สัปดาห์แล้ว ตรวจสอบคะแนนจากแบบสังเกต นำข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการทดลองข้างต้นไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อสรุปผลการวิจัยต่อไป

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล ๓ ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ผ่านกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน พบว่า เด็กกลุ่มเป้าหมายจำนวน ๘ คน มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกดังนี้

๑. พฤติกรรมการกล้าแสดงออกมากขึ้นคิดเป็นร้อยละดังนี้ สัปดาห์ที่ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๙.๖๘ สัปดาห์ที่ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๕๖ และสัปดาห์ที่ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๘๙.๐๖

๒. พฤติกรรมการกล้าแสดงออกมากขึ้นมีค่าเฉลี่ยดังนี้ สัปดาห์ที่ ๑ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๕.๘๗ สัปดาห์ที่ ๒ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒๖.๖๒ และสัปดาห์ที่ ๓ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓๕.๖๒

จากผลการสังเกตการจัดการเรียนการสอนโดยให้เด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียนมีเสริมแรงด้วยการที่ครูและเพื่อนๆ คอยให้กำลังใจ มีคำชมเชยในการทำกิจกรรมทำให้เด็กกล้าแสดงออกมากขึ้น

๕.๒ การอภิปรายผล

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงปัจจัยพื้นฐานในการส่งผลให้เด็กปฐมวัยไม่กล้าแสดงออก คือ ความกลัว ความไม่เชื่อมั่นในตนเอง ส่งผลให้เด็กเกิดการลังเลไม่มีความเป็นผู้นำในตัวเอง ไม่กล้าแสดงออกกลัวเพื่อนๆ ไม่พอใจในสิ่งที่ตนทำ จากการทำวิจัยทำให้ทราบว่าแรงกระตุ้นหรือแรงเสริมจากการให้กำลังใจ คำชมเชย จากเพื่อนๆ และครูทำให้เด็กปฐมวัยมีแรงฮึดสู้กล้าแสดงออก มีความเป็นผู้นำ กล้าพูดกล้าทำ และการแสดงออกทำในสิ่งที่ดี

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรมีนิทานที่หลากหลายเพียงพอกับเด็กเพื่อให้เด็กได้ทำการเล่านิทานให้เพื่อนฟัง หรือยิ้มไปเล่าให้ผู้ปกครองฟังเพื่อฝึกพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- นวัตกรรมการศึกษาชุด. แผนการจัดกิจกรรมการใช้หนังสือสำหรับเด็กปฐมวัย(อนุบาล). กรุงเทพฯ: ธารอักษร, ๒๕๔๗
กรมวิชาการ. (๒๕๓๙). แนวการจัดประสบการณ์ระดับก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
_____. (๒๕๔๖) คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช ๒๕๔๖ (สำหรับเด็กปฐมวัย ๓-๕ ปี).
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- พัฒนาจิตา สิริภัทรศรีเสมอ. (๒๕๕๕) ผลการจัดกิจกรรมการเล่นิทานประกอบภาพที่มีต่อการรับรู้การ
อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์. ถ่ายเอกสาร

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- คู่มือการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน
- เครื่องมือการวิจัย แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คู่มือการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

คำชี้แจง

๑. กิจกรรมการเล่านิทาน

หมายถึง การเล่านิทานที่เป็นภาพประกอบคำบรรยายให้เด็กฟัง โดยมีการใช้หนังสือนิทานที่มีอยู่ในห้องเรียนนำมาเล่าให้เด็กๆ ฟัง

๒. นิทาน

หมายถึง นิทานที่เป็นภาพประกอบคำบรรยายที่มีอยู่ในห้องเรียน อาจเป็นนิทานที่แต่งขึ้นเอง หรือนิทานอิสป ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเล่านิทานในครั้งนี้ใช้นิทานอิสป จำนวน ๓ เรื่อง ได้แก่

เรื่องที่ ๑ สุนัขกับเงา

เรื่องที่ ๒ กระจต่ายกับเต่า

เรื่องที่ ๓ อีงอ่างกับวัว

๓. การจัดรูปแบบนั่ง

จัดให้เด็กนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลมหรือรูปตัวยู

๔. การจัดกิจกรรม

จัดกิจกรรมช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์หรือกิจกรรมวงกลม โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเล่านิทานด้วยตัวเอง เป็นต้นแบบให้เด็กๆ ดูเป็นตัวอย่างวันละ ๒-๓ รอบ ตั้งแต่วันจันทร์ – วันพฤหัสบดี เมื่อถึงวันศุกร์จะให้เด็กๆ เล่านิทานให้เพื่อนๆ ฟังเป็นรายบุคคล

๔.๑ เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

จัดกิจกรรมเวลา ๐๙.๐๐-๐๙.๓๐ น. นิทาน ๑ เรื่อง ใช้เวลาจัดกิจกรรม ๑ สัปดาห์ ได้แก่ วันจันทร์-วันพฤหัสบดี วันละ ๑ ครั้ง ครั้งละ ๒๐ นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้เล่านิทาน เมื่อถึงวันศุกร์ของทุกสัปดาห์จะให้เด็กๆ ออกมาเล่านิทานให้เพื่อนๆ ฟังเป็นรายบุคคล นิทานมีทั้งหมด ๓ เรื่อง ใช้เวลาในการจัดทั้งสิ้น ๓ สัปดาห์

๔.๒ ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม (วันจันทร์ – วันพฤหัสบดี สำหรับผู้สอน)

๔.๒.๑. ขั้นนำ

๔.๒.๑.๑ แนะนำนิทาน โดยให้เด็กดูส่วนประกอบของนิทานนับตั้งแต่ หน้าปก ชื่อผู้แต่ง ภาพประกอบ ปกหลัง

๔.๒.๑.๒ ครูแนะนำการปิด- เปิดหนังสือนิทานที่ถูกต้องวิธี

๔.๒.๑.๓ ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการฟังและการพูด โดยครูเน้นมารยาทในการฟังและการพูดขณะที่ฟังครูอ่านนิทาน

๔.๒.๒ ขั้นสอน

๔.๒.๒.๑ ครูอ่านคำบรรยายในนิทานทีละหน้า โดยเริ่มตั้งแต่หน้าแรก เป็นต้นไป ครูจะอ่านทีละหน้าโดยพิจารณาความเหมาะสมและเวลาให้ต่อเนื่องกันตามลำดับ

๔.๒.๒.๒ เด็กอ่านนิทานตามครูทีละวรรคจนจบเรื่อง

๔.๒.๓ ขั้นสรุป

๔.๒.๓.๑ ครูให้เด็กๆ ออกมาเล่านิทานที่ฟังให้เพื่อนๆ ฟังเป็นรายบุคคล

๔.๓ ขั้นกิจกรรมเล่านิทานให้เพื่อนๆ ฟัง (วันศุกร์ สำหรับเด็กปฐมวัย)

๔.๓.๑ เด็กจับบัตรคิวรอการเล่านิทาน

๔.๓.๒ เด็กนำนิทานที่จะเล่าในสัปดาห์นั้นๆ มาเล่าให้เพื่อนฟัง

๔.๓.๓ ครูทำการสังเกตและประเมินการเล่านิทานของเด็กๆ

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับครูผู้สอน (วันจันทร์ – วันพฤหัสบดี)

ชื่อกิจกรรม	มาเล่านิทานกันเถอะ
จุดประสงค์ทั่วไป	๑. เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาของเด็กปฐมวัย ๒. เพื่อส่งเสริมการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
จุดประสงค์เฉพาะ	๑. เพื่อส่งเสริมความมั่นใจในตนเองและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ๒. เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกที่ดีขึ้นของเด็กปฐมวัย
การจัดกิจกรรม <u>ขั้นนำ</u>	๑. ครูจัดเด็กๆ นั่งเป็นรูปตัว U ครูนั่งให้เด็กเห็นหน้าครูทุกคน ๒. ครูแนะนำนิทาน โดยให้เด็กดูส่วนประกอบของนิทานนับตั้งแต่ หน้าปก ชื่อผู้แต่ง ภาพประกอบ ปกหลัง และชื่อเรื่อง ๓. ครูแนะนำการปิด- เปิดหนังสือนิทานที่ถูกต้องวิธี ๔. ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการฟังและการพูด โดยครูเน้นมารยาทในการฟังและการพูดขณะที่ฟังครูอ่านนิทาน
<u>ขั้นสอน</u>	๕. ครูอ่านคำบรรยายในนิทานที่ละหน้า โดยเริ่มตั้งแต่หน้าแรก เป็นต้นไป ครูจะอ่านที่ละหน้าโดยพิจารณาความเหมาะสมและเวลาให้ต่อเนื่องกันตามลำดับ ๖. เด็กอ่านนิทานตามครูทีละวรรคจนจบเรื่อง
<u>ขั้นสรุป</u>	๗. ครูให้เด็กๆ ออกมาเล่านิทานที่ฟังให้เพื่อนๆ ฟังเป็นรายบุคคล
สื่อ	๑. นิทานฮิสปเรื่อง.....(เลือกนิทานที่จะใช้ในสัปดาห์นั้น นิทานเรื่องหมากับเงา, กระจาดกับเต่า, อีงอังกาบวัว)
การประเมินผล	๑. การปฏิบัติตามคำสั่ง ๒. มีมารยาทในการฟังและการพูด ๓. สังเกตการเล่านิทานของเด็ก

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย (วันศุกร์)

ชื่อกิจกรรม	มาเล่านิทานให้เพื่อนฟังกันเถอะ
จุดประสงค์ทั่วไป	๑. เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาของเด็กปฐมวัย ๒. เพื่อส่งเสริมการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
จุดประสงค์เฉพาะ	๑. เพื่อส่งเสริมความมั่นใจในตนเองและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ๒. เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกที่ดีขึ้นของเด็กปฐมวัย
การจัดกิจกรรม	๑. ครูให้เด็กๆ จับบัตรคิวเล่านิทานแล้วเก็บไว้กับตัว เมื่อครูเรียกลำดับใดให้ออกมาเล่านิทานให้เพื่อนๆ ฟัง ๒. ครูจัดเด็กๆ นั่งเป็นรูปตัว U ให้เด็กเห็นหน้าผู้เล่านิทานทุกคน ๓. ครูเรียกบัตรคิวผู้เล่านิทานออกมาเล่านิทานหน้าชั้นเรียน ๔. ผู้เล่านิทานแนะนำนิทาน ประกอบด้วย ชื่อเรื่องนิทาน ๕. ผู้เล่านิทานเปิดนิทานเล่าดำเนินเรื่องที่ละหน้า ตั้งแต่หน้าแรกไปตามลำดับจนจบ
สื่อ	๑. นิทานฮิสปเรื่อง.....(เลือกนิทานที่จะใช้ในสัปดาห์นั้น นิทานเรื่องหมากับเงา, กระจต่ายกับเต่า, อี้อ่างกับวัว)
การประเมินผล	๑. ครูสังเกตพฤติกรรมการเล่านิทานของเด็ก ๒. ครูสังเกตการเล่าดำเนินเนื้อเรื่องนิทาน ๓. ครูสังเกตการใช้น้ำเสียงและคำพูดในการเล่านิทาน
เครื่องมือการประเมินผล	แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเหมาะสมของพฤติกรรมเด็ก ในแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

จุดประสงค์

๑. เพื่อส่งเสริมความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
๒. เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกที่ดีขึ้น

ระดับคะแนน

ระดับคะแนน	๑	คือ	ควรปรับปรุง
ระดับคะแนน	๒	คือ	พอใช้
ระดับคะแนน	๓	คือ	ดี
ระดับคะแนน	๔	คือ	ดีมาก

เกณฑ์ระดับคะแนน

ข้อที่	พฤติกรรม	เกณฑ์ระดับคะแนน			
		๑	๒	๓	๔
๑	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก	ไม่กล้าเล่านิทาน	เล่านิทานโดยครูต้องกระตุ้นบ่อยครั้ง	เล่านิทานโดยครูกระตุ้นบ้างเป็นบางครั้ง	เล่านิทานได้ด้วยตนเอง
๒	เล่าเรื่องนิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ	เล่านิทานไม่ตรงกับภาพ	เล่านิทานตรงกับภาพ บางครั้งเนื้อเรื่องไม่สมบูรณ์	เล่านิทานตรงกับภาพแต่เนื้อเรื่องยังไม่สมบูรณ์	เล่านิทานเหมาะสมตรงกับภาพ เนื้อเรื่องสมบูรณ์ถูกต้อง
๓	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน	เล่านิทานเนื้อเรื่องวกวนไปมา ซ้ำแต่เนื้อเรื่องเดิม	เล่านิทานเนื้อเรื่องวกวนเป็นบางครั้ง	เล่านิทานไม่วกวน แต่เนื้อเรื่องยังไม่สมบูรณ์	เล่านิทานเนื้อเรื่องสมบูรณ์ชัดเจนถูกต้องไม่วกวน
๔	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย	ลูกลึกลุ่กขณะเล่านิทาน พูดผิดตลอดเวลา	ลูกลึกลุ่กขณะเล่านิทาน เป็นบางครั้ง พูดผิดเป็นบางครั้ง	นั่งขณะเล่านิทานใช้คำพูดเหมาะสม	มีบุคลิกภาพเหมาะสมขณะเล่านิทาน และใช้คำพูดเหมาะสมถูกต้องกับวัย

เกณฑ์ระดับคะแนน (ต่อ)

ข้อที่	พฤติกรรม	เกณฑ์ระดับคะแนน			
		๑	๒	๓	๔
๕	พูดได้คล่องแคล่ว	พูดไม่คล่องติดขัดตลอดเวลา ขณะเล่านิทาน	พูดติดขัดเป็นบ่อยครั้ง ขณะเล่านิทาน	พูดติดขัดเป็นบางครั้ง ขณะ เล่านิทาน	พูดเล่านิทานได้คล่องแคล่ว ชัดเจนไม่ติดขัด และถูกต้อง
๖	น้ำเสียงเหมาะสมตามวัย	น้ำเสียงที่เล่าเบามาก เสียงพูดอู้อ้อฟังไม่เป็นคำ	น้ำเสียงที่เล่าเบา เสียงพูด อู้อ้อเป็นคำยังไม่ชัดเจน	น้ำเสียงที่เล่าดังฟังชัด พูดเป็นคำชัดเจน	น้ำเสียงที่เล่าดัง ฟังชัด เหมาะสมกับวัยคำพูด ชัดเจนถูกต้องทุกคำ
๗	ประสานตากับผู้ฟังนิทาน	ไม่สบตากับผู้ฟังขณะเล่า นิทาน	สบตากับผู้ฟังขณะเล่า นิทานเป็นบางครั้ง	สบตากับผู้ฟังขณะเล่า นิทานบ่อยครั้ง	สบตากับผู้ฟังตลอดเวลา ขณะเงยหน้าเล่านิทาน
๘	ไม่เคอะเขิน หรือลังเล	ปิดตัวไปมาเขินอาย ขณะเล่านิทานตลอดเวลา	ปิดตัวไปมาเขินอายขณะ เล่านิทานเป็นบ่อยครั้ง	ปิดตัวไปมาเขินอายขณะเล่า นิทานเป็นบางครั้ง	ไม่ปิดตัวไปมา หรือเขินอาย ขณะเล่านิทาน
๙	กล้าทำ กล้าแสดงออก	ไม่กล้าทำ กล้าแสดงออก ในการเล่านิทาน	กล้าทำ กล้าแสดงออกโดย ครูคอยกระตุ้นตลอดเวลา ที่เล่านิทาน	กล้าทำ กล้าแสดงออกโดย ครูต้องคอยกระตุ้นเป็น บางครั้งเวลาที่เล่านิทาน	กล้าทำ กล้าแสดงออกด้วย ตนเองอย่างเหมาะสมกับวัย เวลาที่เล่านิทาน
๑๐	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย	หน้าตานิ่งเฉยไม่แสดง อารมณ์ใดๆ ขณะเล่านิทาน	แสดงสีหน้าเป็นบางครั้ง ขณะเล่านิทานโดยครูต้อง กระตุ้นตลอดเวลา	แสดงสีหน้าบ่อยครั้งขณะ เล่านิทานโดยครูกระตุ้นบ้าง เป็นบางครั้ง	แสดงออกทางใบหน้าด้วย ตนเองได้เหมาะสมกับเนื้อ เรื่องที่เล่านิทาน

แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเหมาะสมของพฤติกรรมเด็ก ในแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับคะแนน	๔	คือ	ดีมาก
ระดับคะแนน	๓	คือ	ดี
ระดับคะแนน	๒	คือ	พอใช้
ระดับคะแนน	๑	คือ	ควรปรับปรุง

ชื่อ ด.ช./ด.ญ. นามสกุลครั้งที่

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		๑	๒	๓	๔
๑	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก				
๒	เล่าเรื่องนิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ				
๓	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน				
๔	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย				
๕	พูดได้คล่องแคล่ว				
๖	น้ำเสียงเหมาะสมตามวัย				
๗	ประสานตากับผู้ฟังนิทาน				
๘	ไม่เคอะเขิน หรือลั้งเล				
๙	กล้าทำ กล้าแสดงออก				
๑๐	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย				
คะแนนรวม					
คะแนนสุทธิ					

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

ภาคผนวก ข

- ภาพการจัดกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน

ภาพการจัดกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน

เรื่อง หนากับเงา

เรื่อง กระต่ายกับเตา

เรื่อง อี๋อ่างกับวัว

การทำแบบสังเกต

ภาคผนวก ค

- ตัวอย่างผลแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย จำนวน ๓ ครั้ง

ของ เด็กชาย ชาศริส ปานพิมพ์

ของ ด.ญ.กรรองขวัญ โปธิจินดา

แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนตามพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเป็นจริง

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

- ระดับคะแนน ๔ คือ ดีมาก
- ระดับคะแนน ๓ คือ ดี
- ระดับคะแนน ๒ คือ พอใช้
- ระดับคะแนน ๑ คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ด.ช/ด.ญ. นพสิทธิ์นามสกุล นพสิทธิ์ครั้งที่ 1

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		๑	๒	๓	๔
๑	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก		✓		
๒	เล่าเรื่องนิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ		✓		
๓	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน		✓		
๔	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย		✓		
๕	พูดได้คล่องแคล่ว		✓		
๖	น้ำเสียงเหมาะสมตามวัย		✓		
๗	ประสานตากับผู้ฟังนิทาน		✓		
๘	ไม่เคอะเขิน หรือลั้งเล		✓		
๙	กล้าทำ กล้าแสดงออก		✓		
๑๐	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย	✓			
คะแนนรวม		1	18	-	-
คะแนนสุทธิ		19			

แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนตามพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเป็นจริง
เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

- ระดับคะแนน ๔ คือ ดีมาก
- ระดับคะแนน ๓ คือ ดี
- ระดับคะแนน ๒ คือ พอใช้
- ระดับคะแนน ๑ คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ด.ช. เสาวริศ นามสกุล พานิชย์ ครั้งที่ ๒

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		๑	๒	๓	๔
๑	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก			✓	
๒	เล่าเรื่องนิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ			✓	
๓	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน		✓		
๔	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย			✓	
๕	พูดได้คล่องแคล่ว			✓	
๖	น้ำเสียงเหมาะสมตามวัย			✓	
๗	ประสานตากับผู้ฟังนิทาน			✓	
๘	ไม่เคอะเขิน หรือลั้งเล			✓	
๙	กล้าทำ กล้าแสดงออก			✓	
๑๐	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย		✓		
คะแนนรวม		-	๖	๒๔	-
คะแนนสุทธิ		30			

แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนตามพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเป็นจริง

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับคะแนน	๔	คือ	ดีมาก
ระดับคะแนน	๓	คือ	ดี
ระดับคะแนน	๒	คือ	พอใช้
ระดับคะแนน	๑	คือ	ควรปรับปรุง

ชื่อ(ต.ช/ต.ญ. เสาวริตา).....นามสกุล สมานทิพย์.....ครั้งที่ 3

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		๑	๒	๓	๔
๑	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก				✓
๒	เล่าเรื่องนิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ				✓
๓	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน				✓
๔	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย				✓
๕	พูดได้คล่องแคล่ว				✓
๖	น้ำเสียงเหมาะสมตามวัย				✓
๗	ประสานตากับผู้ฟังนิทาน				✓
๘	ไม่เคอะเขิน หรือลั้งเล				✓
๙	กล้าทำ กล้าแสดงออก				✓
๑๐	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย				✓
คะแนนรวม		-	-	-	40
คะแนนสุทธิ		40			

แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนตามพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเป็นจริง

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

- ระดับคะแนน ๔ คือ ดีมาก
- ระดับคะแนน ๓ คือ ดี
- ระดับคะแนน ๒ คือ พอใช้
- ระดับคะแนน ๑ คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ด.ช./ด.ญ กมลชนก นามสกุล พิสิณดา ครั้งที่ 1

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		๑	๒	๓	๔
๑	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก		✓		
๒	เล่าเรื่องนิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ		✓		
๓	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน		✓		
๔	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย		✓		
๕	พูดได้คล่องแคล่ว	✓			
๖	น้ำเสียงเหมาะสมตามวัย		✓		
๗	ประสานตากับผู้ฟังนิทาน		✓		
๘	ไม่เคอะเขิน หรือลังเล	✓			
๙	กล้าทำ กล้าแสดงออก		✓		
๑๐	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย	✓			
คะแนนรวม		3	14	-	-
คะแนนสุทธิ		17			

แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนตามพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเป็นจริง
เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

- ระดับคะแนน ๔ คือ ดีมาก
- ระดับคะแนน ๓ คือ ดี
- ระดับคะแนน ๒ คือ พอใช้
- ระดับคะแนน ๑ คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ต.ช. (ต.ญ) กรรณภัทร นามสกุล พ.มลิษา ครั้งที่ ๑

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		๑	๒	๓	๔
๑	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก			✓	
๒	เล่าเรื่องนิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ			✓	
๓	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน			✓	
๔	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย			✓	
๕	พูดได้คล่องแคล่ว			✓	
๖	น้ำเสียงเหมาะสมตามวัย			✓	
๗	ประสานตากับผู้ฟังนิทาน			✓	
๘	ไม่เคอะเขิน หรือล้งเล		✓		
๙	กล้าทำ กล้าแสดงออก			✓	
๑๐	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย		✓		
คะแนนรวม		-	4	24	-
คะแนนสุทธิ		24			

แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนตามพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเป็นจริง

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

- ระดับคะแนน ๔ คือ ดีมาก
- ระดับคะแนน ๓ คือ ดี
- ระดับคะแนน ๒ คือ พอใช้
- ระดับคะแนน ๑ คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ต.ช. (ต.ญ.) ทองรุ่ง นามสกุล โพธิ์เงินเอก ครั้งที่ ๑

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		๑	๒	๓	๔
๑	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก				✓
๒	เล่าเรื่องนิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ				✓
๓	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน				✓
๔	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย				✓
๕	พูดได้คล่องแคล่ว				✓
๖	น้ำเสียงเหมาะสมตามวัย				✓
๗	ประสานตากับผู้ฟังนิทาน				✓
๘	ไม่เคอะเขิน หรือล้งเล				✓
๙	กล้าทำ กล้าแสดงออก				✓
๑๐	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย				✓
คะแนนรวม		7	7	7	40
คะแนนสุทธิ		40			

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวสุรดาพิน	เริงพานิช
วันเดือนปีเกิด	๒๓ มีนาคม ๒๕๒๑	
สถานที่เกิด	จังหวัดอ่างทอง	
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	๔๔/๑ หมู่ ๕ ต.ทองหลาง อ.ห้วยคต จ.อุทัยธานี	
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ดูแลเด็ก	
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโป่งข่อย ต.ทองหลาง อ.ห้วยคต จ.อุทัยธานี	
ประวัติการศึกษา		
พ.ศ.๒๕๓๗	มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.๓)	โรงเรียนโพธิ์ทองจินตามณี
พ.ศ.๒๕๔๐	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	บริหารธุรกิจ สาขาบัญชี โรงเรียนบริหารธุรกิจอยุธยา
พ.ศ.๒๕๔๓	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.)	บริหารธุรกิจ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โรงเรียนบริหารธุรกิจอยุธยา
พ.ศ.๒๕๔๕	บธ.บ (คอมพิวเตอร์ธุรกิจ)	มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
พ.ศ.๒๕๕๗	ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู (หลักสูตรและการสอน)	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช